

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **V. D.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem v Praze, Karolinská 654/2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, čj. OAM-63/LE-DR01-LE05-2016

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný dne 27. 6. 2016 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to dle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Ve včasné žalobě, v její první části, označené „Obecné skutečnosti svědčící o porušení shora uvedených ustanovení“, namítal žalobce porušení § 12, § 14 a § 14a) zákona o azylu, porušení § 2, § 3 a § 68 správního řádu, to vše ve spojení s čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011. Dle žalobce správní orgán pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav jeho věci a nepřihlédl ke všem okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval § 12, § 14 a § 14a) zákona o azylu. Dále pak nepostupoval eurokonformním způsobem, když při aplikaci cit. ustanovení zákona o azylu nezohlednil požadavky vyplývající z čl. 4 „kvalifikační směrnice“. Správní orgán by měl dle judikatury Nejvyššího správního soudu zajistit všechny důkazy nezbytné pro řádné posouzení skutkového stavu a

v případě pochybností rozhodnout ve prospěch žalobce. Je také na správním orgánu, aby případně vyvrátil pravdivost tvrzení žadatele a žalovaný pochybil, když řádně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení tvrdil a konzistentně uváděl, ani k nim neprovedl žádné důkazní prostředky.

V druhé části žalobních námitek, nazvané „Konkrétní skutečnosti svědčící o nezákonnosti a nesprávnosti napadeného rozhodnutí“ žalobce namítal porušení § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu samostatně a ve spojení s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Zde se žalobce zabýval deklarovaným důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to obavou z nástupu do armády, úvahami ohledně sankcí za nenastoupení vojenské služby, podmínek branné povinnosti a špatného stavu ukrajinského vězeňství, přičemž k uvedeným otázkám odkázal na judikaturu ESLP. Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 14. 11. 2016 vyslovil žalovaný nesouhlas s jejím obsahem a považoval ji za neopodstatněnou. Zdůraznil, že při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. V daném případě nelze dle žalovaného dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovoří v souvislosti s návratem do vlasti, není podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladových materiálů k výše uvedeným závěrům žalovaný dospěl. Ohledně námítky žalobce k nedostatečnému zhodnocení faktu, že v případě nenastoupení žalobce k vojenské povinnosti, které povede k jeho uvěznění v ukrajinských věznicích, čehož se obává vzhledem k špatnému zacházení, žalovaný upozornil, že žalobce během správního řízení tuto svou obavu nezmínil. Z žalobcovy žádosti i z následného pohovoru zcela jasně vyplynulo, že primárním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je neochota nastoupit vojenskou službu poté, co mu opakovaně na adresu pobytu v zemi původu byly doručeny povolávací rozkazy a jeho snaha o legalizaci pobytu v ČR, když mu bylo zrušeno povolení k pobytu. V průběhu celého řízení žalobce neuvedl, ani nenaznačil, že by se obával podmínek ve vězení jako takových, respektive, že by jejich stav byl natolik špatný, že by jeho pobyt v nich bylo možné považovat za nelidské či ponižující zacházení. Žalobce tedy během celého řízení nezavdal důvod k tomu, aby žalovaný obstarával speciální podklady k této problematice. Nelze správnímu orgánu vytýkat, že v předcházejícím řízení nezjistil důsledně skutečný stav věcí, pokud žalobce sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen „NSS“) sp. zn. 7Azs 221/2005 ze dne 21. 9. 2006; všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Důkazní břemeno v řízení vyplývá z břemene tvrzení, které je odvislé od samotného žadatele o azyl, a je tedy na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován (viz rozsudek NSS sp. zn. 5Azs 162/2004 ze dne 25. 10. 2004). Výše uvedenou skutečnost (žalobní námitku) žalobce uplatnil až v žalobě, což na žalovaného působí účelově, s cílem připodobnit

svůj příběh azylově relevantním důvodům. Navíc k tomu žalovaný uvádí, že žalobcova argumentace ohledně stavu ukrajinských věznic je ryze spekulativní. Žalobce sám uvedl, že na Ukrajině nikdy žádný povolávací rozkaz osobně nepřevzal, neměl tam ani žádné potíže. Nebylo tak proti němu zahájeno trestní stíhání a nelze předjímat, že tomu tak bude. K situaci v ukrajinských věznicích žalovaný uvádí, že z judikatury správních soudů (viz rozsudek NSS č. j. 7Azs 9/2012-46 ze dne 12. 4. 2012) vyplývá, že situace ve věznicích na Ukrajině není závažná do té míry, že by mohla být kvalifikována jako vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K samotné povinnosti vykonat vojenskou službu žalovaný uvedl, že ani v případě skutečného bojového nasazení není povinnost vykonat vojenskou službu brána jako azylově relevantní důvod. Žalovaný v souladu s rozsudkem NSS sp. zn. 7Azs 321/2004 ze dne 22. 12. 2004, uvádí, že i na území ČR, kde žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin. Žalobce v řízení nenamítal a hodnověrně nedoložil, že by výkon vojenské služby v jeho případě či následně trest mu uložený za nesplnění stanovené povinnosti, byl uplatňován diskriminačně z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Ani případné trestní stíhání po neuposlechnutí povolávacího rozkazu a následný výkon trestu nemohou být vnímány jako azylově relevantní důvody, nepřistoupí-li k nim další konkrétní skutečnost případu, která by daný závěr svou mimořádností vyvrátila. Žalovaný dále uvedl, že dostatečně zohlednil též bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, správní orgán uznává, že bezpečnostní situace na východě Ukrajiny je aktuálně složitá, zdůrazňuje ovšem, že se nejedná o stav, který by se dal označit jako vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by byl žalobce ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy. K současné bezpečnostní situaci na Ukrajině se vyjádřil již i NSS, rozhodnutí NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7Azs 265/2014 – 17 *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“*

Ze správního spisu soud konstatuje, že 30. 5. 2016 v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že do Prahy přijel v roce 2005 mikrobusem, z místa svého tehdejšího bydliště, Čumaleva, a to na pozvání, pracovní vízum. Je pravoslavného vyznání bez politického přesvědčení. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 6. 2016 pak plyne, že je rozvedený, s vyživovací povinností ke dvěma nezletilým dětem. Do protokolu žalobce uvedl, že Ukrajinu opustil naposledy asi před dvěma lety z pracovních důvodů. Pak se tam již nikdy nevrátil. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, nechce do armády. Do armády jít nemůže, musí živit rodinu. Na alimenty by na Ukrajině nevydělal, proto z ní odjel. V České republice mu bylo zrušeno povolení k pobytu, odvolával se, ale zamítl mu to. Na Ukrajině žádné potíže nikdy neměl. Povolávací rozkaz nikdy osobně nepřevzal, pouze matka mu říkala, že mu chodí poštou. Dne 6. 6. 2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, které byly zaopatřeny za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, běžně se s nimi nahlédnutím seznámil, nechtěl uvést nic na jejich doplnění.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém

rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud po přezkoumání věci konstatuje, že žalobní námitky považuje za zcela obecné, konkrétně k ust. § 12 zákona o azylu musí připomenout, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, která by alespoň naznačovala, že byl v zemi původu před jejím opuštěním pronásledován, natož z azylově relevantních důvodů. V řízení však pak neuvedl ani nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že pro případ návratu pociťuje jakékoliv azylově relevantní obavy, jakoukoliv hrozbu vážné újmy, o úrovni vězeňských zařízení či obavách z výkonu případného trestu se vůbec nezmínil. Žalobní námitky v tomto směru tedy považuje soud za naprosto nadnesené a nedůvodné. Po provedeném přezkumném řízení proto dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, což ostatně ani netvrdil. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný řádně přijal žádost žalobce o mezinárodní ochranu, žalobce v průběhu svých výpovědí opakovaně uváděl, že na Ukrajině měl jediný problém, a to obavu z povolání do armády a nasazení do války a s tím spojenou obavu, že by jeho rodina zůstala bez živitele. V této souvislosti uvedl, že v armádě nic nevydělá, proto z Ukrajiny odjel. K uvedenému soud konstatuje, že snahu o ekonomické zajištění nelze podřadit výše taxativně vymezeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek NSS sp. zn. 5Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004, či rozsudek NSS sp. zn. 7Azs 117/2004 ze dne 18. 11. 2004. Soud pak ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu NSS, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu (žalobce neuvedl, že by vojenskou službu odmítal z důvodu svědomí nebo náboženského vyznání). Lze tak odkázat např. na rozsudek NSS č. j. 5Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“*. Výhrada svědomí je tak jednou z výjimek, která by odůvodňovala případné udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však v průběhu správního řízení nic takového neuváděl. Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Podstatné argumenty žalovaný zopakoval i ve vyjádření k žalobě, zabýval se i otázkou trestního postihu za nenastoupení k vojenské službě s poukazem na to, že uvedená situace se žalobce netýká, neboť tento sám uvedl, že si povolávací rozkaz osobně nepřevzal. Soud k uvedenému konstatuje, že nepřevzetí povolávacího rozkazu není trestně postiženo (dle informace MZV č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015). Žalobci tak vězení z důvodu toliko nepřevzetí povolávacího rozkazu nehrozí. Obecná, ač judikatorně rozvedená žalobní námitka stran špatného stavu ukrajinského vězeňství není dle soudu důvodná, ostatně žalobce ve správním řízení obavu z uvěznění ani

žádné námitky ke stavu ukrajinského vězeňství neuváděl. Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Vzhledem k uvedeným skutečnostem soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalovaný správní orgán se zabýval odůvodněním neexistence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12, písm. a) i b) zákona o azylu zcela dostačujícím a vyčerpávajícím způsobem na str. 3 a 4 a jeho závěr o nenaplnění důvodů tohoto ustanovení je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem.

Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu, jak uvedeny shora, naplněny nejsou, žalobce ani žádné skutečnosti ohledně v ČR případně žijících rodinných příslušníků, v souvislosti s nimiž by přicházela v úvahu aplikace závěrů o možném sloučení rodiny, neuváděl.

Krajský soud nezjistil z obsahu žaloby, jaké konkrétní skutečnosti má žalobce na mysli, pokud uvádí, že v jeho případě došlo v průběhu správního řízení k pochybení vzhledem ke znění ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jasně uvedl, že se cítí zdrav, jeho věk jistě není blízký značně vysokému věku, který by mohl ve významu okolností, hodných zvláštního zřetele, uspět. Žádné okolnosti, hodné zvláštního zřetele pak sám neuvedl, nelze tedy vyčítat žalovanému, že podmínky humanitárního azylu žádné neshledal.

Správní orgán dle krajského soudu postupoval zcela v souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu

vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tj. obavou z odvodu do armády, přičemž zopakoval své závěry výše uvedené. Uvedené závěry soud považuje za správné a souladné s ustálenou judikaturou NSS, dle které výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu podle zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). V rozsudku č. j. 3 Azs 28/2015-24, ze dne 23. 4. 2015, dospěl NSS k závěru, že *„...branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému sátu, akceptovanou v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci nelze považovat na ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.“*

Krajský soud má za to, že i bezpečnostní situaci na Ukrajině ve vztahu k žalobci zhodnotil žalovaný dostatečně individuálně, přičemž nepopírá složitost bezpečnostní situace na východě Ukrajiny. Zdůraznil, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která se nachází na západě Ukrajiny a střety mezi vládními bezpečnostními silami a separatisty není nijak zasažena, ani se dvěma oblastmi na východní Ukrajině, které jsou konfliktem zasaženy (Doněcká a Luhanská), nesousedí. Soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí NSS z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. NSS k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení NSS č. j. 7Azs 265/2014 - 17, ze dne 15. 1. 2015, či usnesení č. j. 3 Azs 259/2014 – 26, ze dne 25. 3. 2015,). Na uvedená rozhodnutí odkazuje NSS i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost NSS při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše). Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stejný závěr žalovaný řádně a podrobně vyargumentoval na str. 5 - 7 rozhodnutí ze dne 27. 6. 2016. Krajský soud je přesvědčen, že naopak je potřebné vidět, že žalobce žije v České republice nelegálně, bez vážných důvodů spoléhá na to, že toto nebude ze strany policejních orgánů zjištěno, o legalizaci svého pobytu se nijak nezajímal. Jím podaná žádost je zcela zřetelně cílena na prodloužení zdejšího pobytu, k čemuž však instituty zákona o azylu sloužit nemohou a jedná se tak jednoznačně o obcházení povinností, určených cizincům zákonem o pobytu cizinců. Po přezkoumání věci dospěl krajský

soud k závěru, že žaloba je zcela nedůvodná, tuto proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. září 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.